

ΑΣΤΕΙΑ.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΡΙΣ. Έσυστήθη πρό τινος καιρού εις τήν Γερμανίαν έταιρία κατὰ τῶν προσφερομένων ἀπηνῶς πρὸς τὰ ζῶα. Δύω Γερμανοὶ ἐσχάτως ἐλογομάχουν. — Κύριε, εἶπεν ἐρεθισθεὶς ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον, ἂν δὲν ἤμην μέλος τῆς κατὰ τῶν προσφερομένων ἀπηνῶς πρὸς τὰ ζῶα ἑταιρίας, ἤθελα σὲ ραπίσει. — Ἐγὼ, κύριε, δὲν εἶμαι, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος, καὶ ἐσφενδόνισεν εἰς τὴν παρεῖαν τοῦ ἀξιόλογου ράπισμα.

ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. — Ἰωάννη, τοῦ εἶπεν ὁ στρατηγός του, ἀγόρατέ μου θειαυρόξυλα· νὰ τὰ δοκιμάσῃς ὁμως, νὰ ἦναι καλὰ.

— Μάλιστα, ἔξοχώτατε. — Ja, Euer gnaden.

Μετ' ὀλίγην ὥραν, ἔρχεται ὁ Ἰωάννης μὲ τὰ θειαυρόξυλα.

— Εἶναι καλὰ; τὸν ἠρώτησεν ὁ στρατηγός.

— Ὄ! ἀποκρίνεται ἀταράχως ὁ Ἰωάννης· μὴ σὲ μέληθ' διὰ τοῦτο, στρατηγέ μου· τὰ ἐδοκίμασα ὅλα.

Ἄλλοτε, ὁ Ἰωάννης ἐφόλαττεν ὡς σκοπὸς εἰς τὴν γέφυραν τῆς Μαγουντίας· εἶχε δὲ διαταγὴν νὰ ἐμβάξῃ εἰς τὸ ἀστυνομικὸν γραφεῖον ὅλους ὅσοι ἔφεραν διαβατήριον πρὸς ἐπιθεώρησιν. Βλέπει τότε Ἐβραῖον διαβαίνοντα, ἐρχόμενον ἀπὸ Φραγκρόρτ. — ἔχεις διαβατήριον; τὸν ἐρωτᾷ ὁ Ἰωάννης. Ὁ Ἐβραῖος, δι' ἐνός καὶ μόνοις βλεμματικῶς γνωρίζει τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀποκρίνεται θαυμάσιως· Ὄχι.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἰωάννης· ἀκολούθει τὸν δρόμον σου ἂν εἶχες, ἔπρεπε νὰ ἐμβῆς ἐκεῖ μέσθ' νὰ τὸ ἐπιθεωρήσουν.

Ὁ Ἰωάννης ἔγεινε δεκανεύς· ὡς τοιοῦτος φέρει ράβδον λεπτοκαρῆς, σημεῖον δικαιοκρατορίας τοῦ θαυματοῦ του. Μὲ αὐτὴν πρέπει νὰ ραβδίζει τοὺς ἀπειθεῖς στρατιώτας. Ἡ ράβδος εὐρέθη μακρὰ διὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ Ἰωάννου· ὅθεν τὴν ἔκοψεν ἀπὸ τὴν κορυφήν. Εἰς τὴν πρώτην ἐπιθεωρητικὴν, ὁ ὑπολοχαγὸς τὸν προσκαλεῖ πλησίον του.

— Διατί ἔκοψες τὴν ράβδον σου;

— Διότι ἦτον μακρὰ δι' ἐμέ, ἔξοχώτατε.

— Ἀλλὰ τότε, διατί τὴν ἔκοψες ἀπ' ἐπάνω, καὶ ὄχι ἀπὸ κάτω;

— Δὲν μοῦ ἦτον μακρὰ ἀπὸ κάτω, ἔξοχώτατε, ἀποκρίνεται ὁ Ἰωάννης, ἀλλ' ἀπ' ἐπάνω.

Ἄρῃνει μετὰ ταῦτα ὁ Ἰωάννης τὸ στρατιωτικὸν ἔνδυμα, καὶ γίνεται ἐπιτηρητής· ὅλων τῶν ὑπηρετῶν τῆς οἰκίας. Κορατῶν μέγαν κώδιον, προσκαλεῖ δι' αὐτοῦ μίαν τῶν ἡμερῶν τὸν μάγειρον, θέλων νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ. Ὁ πονηρὸς μάγειρος δὲν ἔρχεται, καὶ ὁ Ἰωάννης ἀναγκάζεται νὰ τρέξῃ ὁ ἴδιος νὰ τὸν ζητήσῃ.

— Διατί δὲν ἦλθες; τὸν ἐρωτᾷ.

— Δὲν ἤκουσα τὸν κώδιον.

— Πῶς δὲν ἤκουσες, ἀφ' ἑκτόπητα τόσοσιν δυνατά;

— Δὲν ἀκούεται ὁ κώδιον εἰς τὸ μαγειρεῖον· δοκίμασε καὶ θὰ ἰδῆς.

Ὁ Ἰωάννης τότε, ὅστις θέλει νὰ βλέπῃ καὶ ν' ἀκούῃ τὰ πάντα ὁ ἴδιος, ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ δυνατὰ μὲ τὰς δύο του χεῖρας, πέντε λεπτὰ σχεδόν· ἀρῖνει ἔπειτα τὸν κώδιον, καὶ τρέχει εἰς τὸ μαγειρεῖον·

ὡν νὰ κρίνῃ ὁ ἴδιος ἂν ἀκούεται ὁ κώδιον. — Μετὰ δύο λεπτὰ, ἐπιστρέφει λέγων μὲ ὄλην τὴν γερμανικὴν ἀπάθειαν· — ἔχει δίκαιον, δὲν ἀκούεται ὁ κώδιον εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ὁ Ἰωάννης στέλλεται εἰς τὴν Μαγουντιαν ὡς ἐπιτηρητής τῶν αὐστριακῶν ἠθῶν, διότι εἰς τὴν Μαγουντιαν εἶναι φρουρὰ αὐστριακὴ. Φθάσαντα ἐκεῖ, τὸν ἐμβάζουν οἱ συστρατιῶται του εἰς ξενοδοχεῖον, ὅπου ἦτον καλὸν κρασίον τοῦ Ῥήνου.

Ἐξέρχονται ὅλοι μεθυσμένοι τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Εἶναι λαμπρὰ πανσέληνος. — Ἐφεξε, λέγει εἰς ἐξ αὐτῶν· ἰδοὺ ὁ ἥλιος. — Ὄχι, λέγει ἄλλος, εἶναι ἡ σελήνη. — Λογομαχοῦν, δέρονται τέλος πάντων ἡσυχάζουν, καὶ ἐκλέγουν τὸν Ἰωάννην κριτὴν· ὁ Ἰωάννης πρέπει νὰ εἰπῇ ἂν ἦναι σελήνη ἢ ἥλιος. Ἀφ' ἑλὺτταξεν ἰκανὴν ὥραν τὸν οὐρανόν, ἔῤῃσε πρὸς τοὺς συστρατιῶτας του· — Λυπούμαι, φίλοι μου, ὅτι δὲν ἔμπορῶ νὰ σᾶς θεβαιώσω ἂν ἦναι ἥλιος ἢ σελήνη· δὲν εἶμαι ἐντόπιος· μόλις ἦλθα. ἂν ἦμην εἰς τὴν Βιέννην, ἄλλο πρᾶγμα· σᾶς τὸ ἔλεγα εὐθύς. — Ἐπίρχεται τότε ἡ νυκτοφυλακὴ, καὶ παύει τὰς ἐριδας.

Ὁ Ἰωάννης νυμφεύεται καὶ γίνεται πατὴρ οἰκογενεῖς. Μίαν τῶν ἡμερῶν, παρουσιάζεται εἰς τὸν ἰατρόν του.

— Ἰατρέ, δὲν ἔμπορῶ νὰ κοιμηθῶ. — Κάμε λουτρά. — Καλὰ.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἐπανέρχεται. — Ἰατρέ, δὲν ἔμπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

— Ἐκαμες λουτρά; — Μάλιστα, ἰατρέ. — Νὰ σοῦ δώσω ὅπιον. — Καλὰ.

Μετ' ἄλλας ὀκτὼ ἡμέρας, ἐπανέρχεται πάλιν.

— Ἰατρέ, δὲν ἔμπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

— Ἐκαμες λουτρά; — Μάλιστα. — Ἐπῆρες ὅπιον; — Μάλιστα.

— Τί διάβολον ἔχεις λοιπόν;

— Καλὲ, ἰατρέ, ἔχω κορειούς!

ΔΟΚΤΩΡ ΣΟΥΙΦΤ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ὁ περίφημος δόκτωρ Σούιφτ ἠγάπα πολὺ τὰ ὀστρεῖδια. Εἰς τῶν φίλων του τοῦ ἔστειλεν ὀλίγα μίαν τῶν ἡμερῶν, καὶ ὁ ὑπηρετής, ὅστις καὶ ἄλλοτε τοῦ εἶχε φέρει χωρὶς νὰ λάβῃ καμμίαν ἀμοιβὴν κατὰ τὴν συνήθειαν, ἐμβῆκεν ἀποτόμως εἰς τὸ δωμάτιον, ἀπέθεσε τὸ καλῆθιον κατὰ γῆς, καὶ εἶπε δυνατὰ· — Ὁ κύριός μου σοῦ στέλλει αὐτὰ τὰ ὀστρεῖδια. Καὶ, ταῦτα εἰπὼν, ἔστρεψε τὰ νῶτα. — Αἶ, αἶ, τοῦ φωνάζει ὁ Σούιφτ, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκτελεῖς τὰς παραγγελίας τοῦ κυρίου σου; — Πῶς νὰ τὰς ἐκτελέσω; — Ἐγὼ νὰ σὲ μάθω. Κάθου εἰς τὸ θρονίον μου· ἂς ἀλλάξωμεν πρόσωπα. Ὁ ὑπηρετής ἐκάθησε, καὶ ὁ Σούιφτ, λαβὼν τὸ καλῆθιον καὶ ἐξεληθὼν, εἰσηλθε πάλιν μὲ πρόσωπον πλήρες σεβασμοῦ, ἐπλησίασεν, ἐπροσκύνησεν ἑδαφιαίως καὶ εἶπε· — Κύριε δόκτωρ, προσκυνήματα πολλὰ ἀπὸ τὸν κύριόν μου· ἐρωτᾷ περὶ τῆς υγείας σας, καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ δεχθῆτε τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρον. — Εὐχαριστῶ, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρετής· προσκυνήματα. Ἀξῶ καὶ σὺ μισὴν κορῶναν, φίλε μου, τὸν κόπον σου. — Ὁ δόκτωρ ἔμεινε ξηρός, ἔπειτα ἐγέλασε, καὶ τοῦ ἔδωκε μίαν κορῶναν (5 σχελλίνια).